

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13494

ROYTE ARMEY

Leib Kvitko

•



NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG



MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center



The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

Цена **2** р.

П Е К И Т О

К Р А С И В Е А Р И Ш Е

Издательство «Вестник» Москва 1999

פארן מיטעלן עלטער

Редатор — *Л. Гольдберг*
Техредатор — *М. Погостер*
Корректор — *М. Розенгауз*
Сдано в набор 20|I-38 г.
Подпис. к печ. 3|II-38 г.
Ф. б. 72X105 $\frac{1}{16}$ 2 $\frac{3}{4}$ п. л.
Уполном. Главнага
РСФСР Б--33478
„Эмес“ № 3. Тир. 3000.
Тип. „Эмес“, Москва,
Покровка, 9.
Зак. № 94.
Цена 2 р.

א י נ ה א ל ט

זייט	
3.	אנטקעגן די פיינט די צעשטעלעטע
7	א ליד פון גערעטעניש
11.	דער יאָנטעוו פון פּריוויו
15	א בריוו דעם כ' וואָראַשילאַוו
19	מיין אייניק
21	מאַטראָסן-ליד
25.	יונגע שיסער
27	אז איך וועל אויסוואקסן
33	רויטע רייטער
35	א בריוו
40.	רויטע ארמיי



רויטע ארמיי

רויטארמיער, באַלשעוויק —
פירט מילכאַמע קעגן קריג.
פירט מילכאַמע, פירט מילכאַמע
מיט בורזשוי און בירזשעוויק,
פירט מילכאַמע, פירט מילכאַמע,
פירט צום גרויסן זיג.

ליד און בוך, ביקס און ברוסט, —
גאַר די וועלט באַפרייט זײַן מוז!

רויטארמיער, באַלשעוויק —
קעמפט פאר פראַדעטאריש גליק.
פירט מילכאַמע, פירט מילכאַמע
פאר די קינדערס פרייען גליק.
פירט מילכאַמע, פירט מילכאַמע,
פירט צום גרויסן זיג.

ליד און בוך, ביקס און ברוסט —
גאַר די וועלט באַפרייט זײַן מוז



זאַלט קוקן, סע בליט
אינ הימל א שירעם, —
איז דאָס צו דיר פליט
דיינ אייניקל מירעם.

דערנאָכ וועל איכ ברענגען
דעם אעראָפלאַן, —
אונ ווהיג דו טוסט בענקען,
איז פיר איכ דיכ דאן.

צו קינדערלעך היינע,
די זיג אונ די טעכטער, —
די אייניקלעך פיינע,
די העלדישע וועכטער.

די פליערס, די רייטערס,
די רויטע ארמייער,
אוי, וועלן די קינדער
מיט דיר זיכ דערפרייען!

האַטט פיל רויטארמייער
אינ ראטנפארבאנד. —
אוי, טייערע וועכטער
באוואכנ דאָס לאנד!"





כ'לערנ זיכ, כ'לערנ זיכ פליענ אינ הויכ, —
איז אינ צייט מיר ענג.
דיכ אונ די וועווערקעס גלוסט זיכ מיר זענ,
גלוסט זיכ שטארק, איכ בענק.

כ'לערנ זיכ, כ'לערנ זיכ פליענ אינ הויכ...
א מאשינ איכ פיר.
ס'וילנ פאשיסטנ זיכ לאָזן אפ אונדז —
ווי געפעלט עס דיר!

וויקנ, אונדז טרויערדיק מאכנ, — די ילענג, —
אָרעמ אונ געמיינ.
ס'וילנ פאשיסטנ פארקנעכטן דאָס פאָלק —
באבע, זאָג אליינ!

איכ נעמ די מאשינ,
איז טוט זי מיכ פאָלגנ,
זי טראָגט מיכ אהינ,
ארופ צו די וואָלקנ.

אונ העכער, צומ ווינט,
צו פראָסטיקע שטרעקעס,
זי טראָגט זיכ געשווינד
אינ הימל אָן ברעגעס.

אונ שפרינגענ איכ קענ
אינ וואָלקנס, אינ שקוואלנ,
אונ, באבע, וועסט זענ, —
באמ וואלד וועל איכ פאלנ.



בריון

שרייבט צו דעם אייניק די באבע א בריון,
אזש פון טיפן וואלד:
קאטשערעס, לאפעטעס שרייבט זי צו איר:
— „קום צו פאָרג באלד.

וועווערקעס קלאפן אינ פּענצטערל מיר:
— מירען, מירען ברענג!
קום שוין צו פאָרן, איב וויל דיכ שוין זען,
קום אראָפּ, מע בענקט!“

ענטפערט די מירע דער באבע א בריון,
אזש אינ טיפן וואלד.
שטעקעלעכ, פלעקעלעכ שרייבט זי צו איר:
— „כ'קען ניט קומען באלד.



יאטנ אינ די זאטלענ —
רייטנ רויטע העלדנ,
יאטנ פונ זאוואדנ,
יאטנ פונ די פעלדער —
צאָק,
צאָק,
צאָק,
צאָק.

זיי קוקנ אינדערווייט,
די פיקעס אינדערלופט,
די ביקסנ אפדערווייט.

קלאפנ אפנ פלאסער,
קאָפּיטעס סע קלאפנ,
קאָפּיטעס די פעסטע
פלאסטער-שטיינ באטאפנ.
צאָק,
צאָק,
צאָק,
צאָק.

די צוימענ אינ דער האנט,
די פיקעס אפ פאָרויס —
צומ גרענעצ פונעם לאנד!



רויטע רייטער

רייטן רויטע רייטער,
וויגנדיק זיי רייטן,
דינע פיס בא פערדלעך
צאָקנדיק זיך בייטן:
צאָק.
צאָק.
צאָק,
צאָק.

און שטיינערנעם ברוקיר,
די פיקעס אינדערלופט,
פאָרויס דער קאָמאנדיר.



שפרינג איכ אפן פערד און פלי,
פליען סאָסנעס, קליאַנענ!..
קומ איכ אָן און שפרינג אראָפּ:
— מארשאל בודיאָני!

אויב אפ גוט מע לערנט זיכ
און אפ אויסגעצייכנט,
איז אינ קאוואלעריע
קאָן מען זיינ פארעכנט?

מארשאל דרייט א וואָנסע זיכ,
טוט צו מיר א שמייכל:
— וואקס נאָכ צו א קאפעלע,
וועסטו זיינ פארעכנט!

— ווארטנ? ווידער ווארטעניש?..
— זאָג נאָר, קענסט דען שיסנ?
און צומ זאָטל-סטערעמעניע
גרייכסטו מיטנ פיסל?

פלי איכ גיכ אהיימ צוריק,
וואקס איכ גיכ און לערנ,
— בא בודיאָני וועל איכ זיינ —
א בודיאָנער ווערנ!



האַבנ גאַר קיין מוירע ניט
צווישן זיי זיך רוקנ!
יענע, יענע קאַניוכעס
האַב איך ליב מעסוקנ!

אכ, אז איך וועל אויסוואקסן,
לאנגע הויזן טראַגן,
קומ איך צו די קאַניוכעס
און איך וועל זיי זאַגן:

„פינעפ קינדער זיינען מיר,
שוועסטערלעך און ברידער,
איינע איז א פליערן,
צווייטער שרייבט שוין לידער,

דריטע איז א וועבערן,
נאָך איז שול דער פערטער,
איך — דער סאמע פינעפטער —
איך וויל זיין בא פערדלעך!“

— אזא יאט א פריילעכער —
ווי ביסטו געוואקסן?
מיט אזעלכע מוסקולן,
מיט אזעלכע אקסל!

אינעם קוק דערקען איך דיך:
ביסט פון פיאָנעריע!
נעם זשע זיך א פערד בא אונדז
און פאַר איך קאוואלעריע!





יענע, יעגע לאַשעקעס
מיט די פיסלעכ גרינגע,
ווען די שטאל מע עפנט זיי —
לויפן זיי און שפרינגען,

שפרינגען און צעלויפן זיכ.
אזש די ערד זיכ טרייסלט. —
יענע, יענע לאַשעקעס
קאַן איכ ניט פארגעסן!

קאַן איכ ניט פארגעסן גאַר,
ווי מע בייגט דעם רוקן.
ווען דער קאַניוכ קומט אריין,
נעמט מען אימ באקוקן.

יענע, יענע קאַניוכעס,
וועלכע ריידן צערטלעכ
מיט די לייכטע לאַשעקעס,
מיט די הייסע פערדלעכ;

יענע, יענע קאַניוכעס
מיט די וואַנסעס הארטע,
מיט די לייבלעכ ווארעמע,
מיט די קורצע פארטעכס;

יענע, יענע קאַניוכעס,
וואָס זיכ פירן פרייע
צווישן קעפ און קאַפיטעס,
בא די פערד, ווי פייער,



אז איך וועל אויסוואקסן

יענע, יענע לאַשעקעס
מיט די פייכטע אויגן,
מיט די העלדזער גלאנציקע,
קײלעכדיק געבויגן;

יענע, יענע לאַשעקעס
מיט די שטארקע ציינער,
בא די הויכע קאַרעטעס
אינ די שטאלן ריינע:

יענע, יענע לאַשעקעס
מיט די איידילע גלידער,
שטעלט זיך נאָר א פליג אפ זיי —
טוט די הויט א ציטער;



וועלן שטעלן אונדז ווי שיסער,
אינ די ערשטע רייען,
אז מיר זאלן די פאשיסטן
קעפ ארונטערדרייען.

מירן פירן אעראפלאנען,
מירן פירן טאנקען,
פיינט ניט וויסן וועט, פונוואנען
מירן אימ דערלאנגען!

מירן אימ אפ טויזנט וועגן
כאפן און צעקלאפן.
זאל ער זיך צו אונדז דערוועגן
אויסשטרעקן זיין לאפע!

וואס מיר ווייסן — ווייסן מיר:
ווי פאשיסטן זיינען,
דארט איז אומגליק, ווייסן מיר,
דארט איז בלוט און פיינען.

וואס מיר ווייסן — ווייסן מיר:
דארט, ווי רויטע זיינען,
דארט די פעלקער, ווייסן מיר,
פרייען זיך און שיינען!



יונגע שיסער

גיסט א רעגנ א געשמאקער,
לאַמיר גיכער וואקסן.
שטארקע הענט און רויטע באקן,
העכער אינ די אקסל.

וואקסן קינדער גיכער, שטארקער,
וואַראַשילאַוו-שיסער.
ליאַפּעט, וואַלקנס, גיסט געשמאקער,
וואַלקנס, רעגנ-גיסער!

אז מיר וועלן צו דעם פריזיוו
אַט-טאַטאַ זיכ שטעלן,
זאַל אונדז כאווער וואַראַשילאַוו
פאר ארמייער וועלן!





פֿון ארבעטער, פויערימ
איז אונדזער שטאמ.
מיר היטנ די ברעגנ,
מיר וואכנ אינ יאמ.

מיר היטנ די ערדנ,
די הייכנ, די טיפנ —
מיר זיינענ מאטראָסנ
פֿון רויטע שיפנ.

פריילעכ אונ פעסט
בא רויטע דער שפאנ —
אינ לופט,
אפ ערד,
אפ אָקעאנ!



מאטראָסן-ליד

מיר, יונגע מאטראָסן
פון רויטן פלאָט,
מיר פירן די שיפן
פון שטאַט צו שטאַט.

אונדז קען ניט דערשרעקן
קיינ שטורעמס, קיינ טיפן —
מיר זיינען מאטראָסן
פון רויטע שיפן.

פריילעך און פעסט
גא רויטע דער שפאן —
אין לופט,
אפ ערד, —
אפ אַקעאן!



— זיי געזונט, מיין ליבע באבע,
זיי געזונט, נאָכ מיר ניט בענק.
— כ'האָב פונ שטאב א בריוו באקומען,
אז צום גרענעצ קריכנ שלענג.

— ניין, איכ לאָז דיכ ניט, מיין אייניק,
ווער וועט שפילן פידל מיר?
— באבע, כ'וועל זיי נאָר צעקלאפן—
קומ איכ אונ וועל שפילן דיר!

— ניין, איכ לאָז דיכ ניט אהינצו,
טויזנט שלאנגען זינען זיי.
— באבע, כ'גיי ניט איינער, כ'גיי דאָכ
מיט דער גאנצער רויטארמיי!

— ניין, איכ וויל אינ דר'היימ ניט בלייבן,
ניין, אליין איכ לאָז דיכ ניט.
אינ מילכאָמע מיט די שלאנגען
נעמ דאָכ אויכ דיין באבע מיט!

— ניין, מע קאָן דיכ דאָרטן טויטן
בעסער, באבע, בלייב אינ דר'היימ.
קענסט זיי רויק, אז צעקלאפן
וועלן מיר זיי דאָרט אליין.

— אויב אזוי, איז פאָר, מיין שטערן,
וואקס אונדז אויס א גרויסער העלד.
— אייניק מינער, קליינעק מינער,
בעסטער מינער אינ דער וועלט!



מײַן אייניק

איך פארמאָג אזוינס, אזעלעכט,
וואָס מע קויפט עס ניט פאר געלט.
איך פארמאָג א קליינעם אייניק, —
איז ער איינער אינ דער וועלט!

זײַן האַרמאַט ער שטעלט צוקאַפּנס
שטענדיק, ווען ער שלאָפּן גייט, —
— אויב באַנאַכט, מע רופט מיך, זאָגט ער,
און סע פינצטער — בין איך גרייט...

הײַנט ווי שפּילט ער אפּ זײַן פּידל,
אפּ מײַן וואָרט, די שטוב צעגלאַנצט!
אפּ מײַן וואָרט, איך זיצ ניט רויק —
כ׳שטעל זיך אופּ און גיי א טאַנצ.

אַנגעטאָן האָט זיך מײַן אייניק,
באַמ האַרמאַט פאַרנעמט זײַן אָרט.
צײַט זיך אויס פאַר מיר אַרמײַש
און מיט האַרצ ער זאָגט זײַן וואָרט:





כאווער וואַראַשילאַוו!
כ׳האַב ליב אימ אזוי!
כאווער וואַראַשילאַוו,
דאָס לאַנד אימ פארטרוי!

אַט הערט מען — פאשיסטן,
זיי שאַרפֿן די שווערד,
ניט אנדערש — זיי ווילן
סאָוועטישע ערד!

כאווער וואַראַשילאַוו,
דעם ערשטן אינ קריג,
כאווער וואַראַשילאַוו,
מײַן ברודערל שיק!

א שלאַגלער מײַן ברודער,
דער בעסטער בא אונדז!
ער וועט זיי באווייזן
א קריכנ צו אונדז!

כאווער וואַראַשילאַוו!
אונ טאַמער ... ער פאלט, —
כאווער וואַראַשילאַוו,
איז שרײַב מיר דאן באלד!

איב בינ שוינ א גרויסער,
איכ וואקס נאָכאנאנד,
איכ לערנ זיכ האלטן
א ביקס אינ דער האנט!



א בריוו דעם כ' וואַראַשילאָוו

אווּעק איז מײַן ברודער
אינ רויטער ארמײ,
מײַן ברודערק ליבער
אינ רויטער ארמײ.

כאווער וואַראַשילאָוו!
כ׳האַב ליב אימ א טאכ.
כאווער וואַראַשילאָוו!
איז שטעל אימ אפ דער וואכ!

א שלאַגלער מײַן ברודער,
פרעמירט אינ ווארשטאט,
א יאט איז מײַן ברודער,
שוין איינמאַל א יאט!



— „גיב איבער דעם מארשאל—
מיין דאנק, מיינע גרוסן,
צוויי זיין מיינע האָט ער
געמאכט פאר טאנקיסטן.

איך בין ניט מעקאנע
דעם פיינט און זיין טאטן,
וואָס וועלן זיך שטערן
אין וועג מיינע יאטן!

און איצט זאָג דעם מארשאל
איך האָב אימ געגריסט,
איך בעט, אויך מיינ אייניק
זאָל זיין א טאנקיסט!





מע זינגט און מע דרייט זיך,
די מאמע — זי קוועלט.
דאָס לעבן איז ליכטיק
בא אונדז אפ דער וועלט!

היי, ברייטער דאָס רעדל,
א פריילעכס היינט אָן —
די באבע דעם זיידן
זי פירט אינעם קאָן!

און איינס קעגן צווייטן, און איינס קעגן צווייטן
מיט ערנסט, מיט פייער דאָס פאַרל זיך דרייט.

זי קוקט צום קארניז, ער קוקט צו די פיס,
קוקט זי צו די פיס, קוקט ער צום קארניז.

און איינס קעגן צווייטן, און איינס קעגן צווייטן,
סע פאטשט מיט די הענט צו דעם טאקט זיי די קייט.

געענדיקט דאָס טאנצן
מע גייט צו די טישן,
מיט טיי און מיט פרוכטן
באנניס זיך דערפרישן.

דערנאָך זאָגט דער זיידע:
— אהיימ גיין, סע טאָגט!
ער גייט צו צום אייניק
און קושט אימ און זאָגט:



וואָס טויג מיר דאָס פרעגן,
וואָס דארפ איך דאָס טרעפן?
פאר מיר טוט די טיר זיך
א פריינטלעכע עפן. —

פיל מענטשן דערזע איך
איך שענסטן געקליידטע, —
פארברענגען איך סימכע
בא טישן געגרייטע.

און טאָסטן זיי הייבן
פאר איינעם, פאר איינעם,
א יונגן, א שיינעם,
א באַכער מיט ביינער. —

און דאָ ערשט פארשטיי איך
די סימכע פון זיי:
דער יאט טרעט אריין
איך דער רויטער ארמיי!

באמ יאט איז א יאָנטעוו,
סי'איז יאָנטעוו בא יעדן,
בא פאָטער און מוטער,
בא באכען און זיידן.

דאָס זעט מען אין גענגל,
דאָס הערט מען אין ריידן —
דעם יאָנטעוו פון פריזיוו
מע יאָנטעווט אין פריידן.

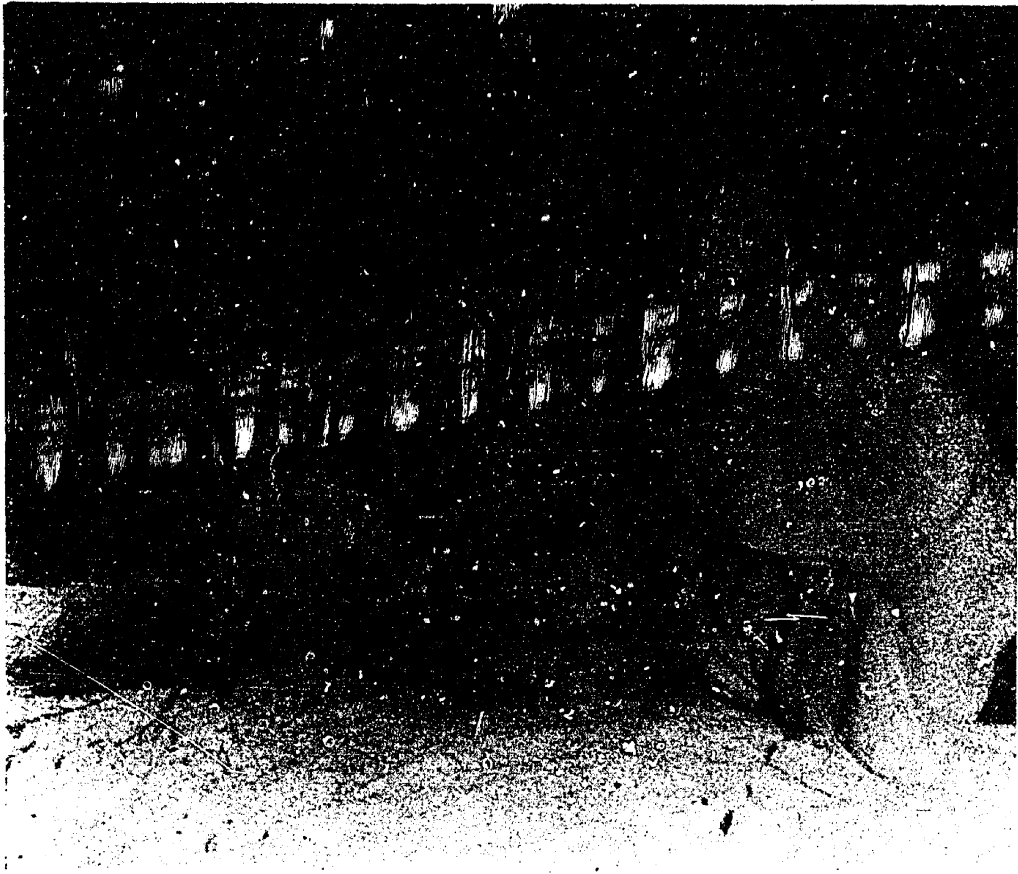


דער יאנטעוו פון פריזיוו

וואס איז היינט פארגאסן
מיט ליכט אָט דאָס הויז?
פון וואָס איז די סימכע
א'דאָרט אזוי גרויס?

זאל זיין פון געבורט-הויז
געבראכט האָט די מאמע
איר נייעם, געבוירענעם
יאטל? — מיסטאמע.

צי גאר די מיזינקע
מע גיט דאָרטן אויס? —
וואס איז דאָרט די סימכע
א'דאָרט אזוי גרויס?





שארפ איז אונדזער אקער,
שארפער נאָכ — די שווערד.
די רויטארמיי — אינ פֿייער גרייט
פאר אונדזער פֿרייער ערד!

געזונט זאָל אונדז זײַן אונדזער רויטע ארמיי —
אלע אינײַגעמ אונ יעדער פֿונ זײ!

אינ יאמ-טיפּ, אפּ די ערדן,
אינ הויכ, אינ אלע קאנטן,
געראַט אונדז די גערעטעניש
פֿונ העלדן אונ טאלאנטן!

שארפ איז אונדזער אקער,
ברייט איז דער פֿארזײ.
די זײַן די רויטע היטן אונדז —
די העלדישע ארמיי!

געזונט זאָל אונדז זײַן אונדזער רויטע ארמיי —
אלע אינײַגעמ אונ יעדער פֿונ זײ!

אונ אויב די שאָ וועט טרעפֿן
אונ אויב מע וועט באדארפֿן,
איז בײַטן מיר דעם אקער-קלונג
אפּ שווערד, אפּ שווערד א שארפֿן.

שארפ איז אונדזער אקער
שארפער נאָכ — די שווערד —
די רויטארמיי אינ פֿייער גרייט
פאר אונדזער פֿרייער ערד!

געזונט זאָל אונדז זײַן אונדזער רויטע ארמיי —
נאָכ געזינטער, נאָכ שטארקער א יעדער פֿונ זײ!



א ליר פון גערעטעניש

מיר שניידן, וואָס מיר זייען,
דעם בעסטן ווייץ און גערשטן.
און זייען פריי און שניידן פריי—
איז אונדזער לאנד דאָס ערשטע!

שארפ איז אונדזער אקער,
ברייט איז דער פארזיי.—
ווייל זיין די רויטע היטן אונדז—
די העלדישע ארמיי!

געזונט זאָל אונדז זיין אונדזער רויטע ארמיי—
אלע איניינעם און יעדער פון זיי!

ווי מענטשן סע געראַטן,
געראַט אונדז ווייץ און קאַרן,
פאר אונדז—א גרויס גערעטעניש,
דעם פּינט—א גרויסער דאַרן!





ס'זאל ריין זײַן, און פריילעך, און זויבער,
ווי לענינס און סטאלינס פארשטאנד, —
צעשלאָגן די בלוטזויגער, רויבער,
איז קיינמאָל ניט מיד אונדזער האנט!

אנטקעגן די פיינט די צעשטעלטע,
שטייט סטאלין — א פעלדז קעגן זיי —
און אלע סאָוועטישע פעלקער,
זינען זײַן רויטע ארמיי!



אנטקעגן די פיינט די צעשטעלטע

אנטקעגן די פיינט די צעשטעלטע
שטייט סטאלין — א פעלדז קעגן זיי, —
און אלע סאָוועטישע פעלקער
זיינען זיין רויטע ארמיי!

עס וועט אייך דען העלפן, איר שלאנגען,
איר קענט זיך פארשטעלן פאר שאַפ. —
מיר וועלן סייווי אייך דערלאנגען,
צונישט מאכט אייך ביזן סאַפ.

די ערד כא אונדז איז שוין אזאמינ,
פארליידט ניט קיינ קרעצ אפ איר גופ.
מיר זיינען געוויינט צו פאראמען
אזוי, אז ס'זאָל ריינ זיין די לופט!

ל. קוויטקא

רויטע ארמיי

לידער

★



פארלאג „זמעס“, מאַטקווע 1938



ל. קוויטקא

רויטע ארמיי

סאָרטירטע פּאַפּיר פּאַפּיר 1938

